

REDAȚIUNEA,
Administrațiunea și Tipografa
Brașov, piața mare nr. 30.
Scrisori nefrancate nu se
primesc.
Manuscrise nu se retrimit.
INSERATE
se primesc la Administrațiunea în
Brașov și la următoarele
BIROURI de ANUNȚURI:
In Viena: la M. Dukas Nachf.,
Nux. Augenfeld & Emerio Les-
ner, Heinrich Schalek, A. Op-
pelik Nachf., Anton Ooppelik.
In Budapesta la A. V. Gold-
berger, Ekstein Bernat, Iuliu
Leopold (VII Erzsebet-körut)
PREȚUL INSERȚIUNILOR: o se-
rie garmond pe o colonă 10
banii pentru o publicare. Pu-
blicări mai dese după tarită
și învoială. — RECLAME pe
pagina 3-a o seriă 20 banii

GAZETA TRANSILVANIEI.

ANUL LXVI.

„GAZETA” iese în ne-care zi.
Abonamente pentru Austro-Ungaria:
Pe un an 24 cor., pe șase luni
12 cor., pe trei luni 6 cor.
N-rii de Duminecă 4 cor. pe an.
Pentru România și străinătate:
Pe un an 40 franci, pe șase
luni 20 fr., pe trei luni 10 fr.
N-rii de Duminecă 8 fr. pe an.
Se primumeră la toate ofi-
ciile postale din țară și din
afară și la d-nii colectori.
Abonamentul pentru Brașov
Administrațiunea, Piața mare,
Târgul Inului Nr. 30. etagiu
I.: Pe un an 20 cor., pe șase
luni 10 cor., pe trei luni 5 cor.
Cu dusul în casă: Pe un an
24 cor., pe șase luni 12 cor.,
pe trei luni 6 cor. — Un esem-
plar 10 banii. — Atât abona-
mentele cât și inserțiunile
sunt a se plăti înainte.

Nr. 120.

Brașov, Luni-Marti 3 (16) Iunie.

1903.

Crisă în partidul guvernului.

O coincidență întâmplătoare și neașteptată a făcut ca ați lumea politică din monarhia noastră să aștepte cu încordare răspunsul la două întrebări: cine va fi rege în Sârbia? și cine va fi ministru-președinte în Țera ungară?

Se poate ca în decursul zilei de ați să fie decise ambele aceste însemnate întrebări ale politicii esteriore și interioare austro-ungare. Se poate însă ca să se mai amâne cu câte-va zile, ori și mai mult hotărîrea asupra lor. În tot cazul însă ele vor trebui să fie deslegate într'un felu.

Serbia trebuie să și capete un stăpân, care să facă acolo rânduială, ăr Țera ungară să un ministru-președinte, care să facă posibilă recrutarea fără considerare, decât acesta va fi pe placul d lor Kossuth și soții ori nu.

Pân' acuma a mers cum a mers cu amânarea recrutării, ce s'a și amânat de trei ori după oaltă. În urma evenimentelor neprevădute din Sârbia însă, ați nu e vorba mai mult de a amâna, ci de a se asigura și de a se săvirși cât mai grabnic recrutarea.

Organul lui Kossuth vrea să știe, că Majestatea Sa i-a pus ministrului-președinte Szell un termin, până la care să facă rânduială în parlament. Ori cum ar fi e învederat, că curtea a început a și pierde răbdarea și că, mai ales în fața nouelor încurcături în peninsula balcanică, ce amenință a amări zilele diplomației austro-ungare, cercurile superioare militare stăruiesc să se întreprindă odată pași mai energici în contra obstrucțiunii maghiare pentru a se forța primirea proiectelor militare de cătră majoritatea camerei.

Coloman Szell a declarat însă, că voiesc să lupte numai cu mijloace legale și nu vrea să întrebuinteze forța și se ține de ce a dis, în firma credință, că cu rezistența pasivă, ce-o opune obstrucțiunii koșuthiste, va ajunge sigur la un rezultat favorabil, deși ceva mai târziu. Partea cea mai mare a partidului liberal ține cu Szell.

Dér mai sunt în acest partid și alte două curente destul de tari. O însemnată parte din membrii lui voiesc să se ia măsură mai energice, să se ia refugiu chiar la forță, să se aplice cu mai mare asprime regulamentul camerei, și să se introducă clotura. Acest grup are în frunte pe contele Stefan Tisza.

În fine mai este un grup, deși mai puți numeros decât al lui Tisza, care țintesc a rezolva încurcătura printr'un compromis cu opozițiunea. E grupul contelui Apponyi, președintele camerei.

Aceste curente, în legătură cu gravele evenimente din afară și cu necesitatea ridicată la puteră de a se depărta cât mai curând piedecile puse în calea recrutării în jumătatea ungară a monarhiei, au dat nascere unui nou pericol, ce amenință a is-

bucni în sinul majorității guvernamentale.

Din toate părțile se vestesc, că demisiunea contelui Apponyi ca președinte al camerei este o întrebare numai de câte-va zile. Acesta demisiune va însemna, că grupul condus de Apponyi se va rupe de partidul guvernului.

D-l Szell a plecat Sâmbătă la Viena, ca să raporteze asupra situațiunii și să vadă decât Majestatea Sa este de acord cu el de a se continua rezistența pasivă, așteptând până obstrucțiunea va fi deplin obosită și silită a ceda, ori că va avisa altfel.

Erī ministru-președinte a avut o audiență de o oră la palatul din Viena. Resultatul nu-l șcim. Faptul însă, că întorcându-se la Budapesta a conferit mult cu ministrul Lukacs, ne lasă a presupune, că poate e vorba de înlocuirea lui Szell prin Lukacs, care, pe lângă conții Iuliu Andrassy și Csaky Albin trece ați de candidat la acest post.

Eată așa stau lucrurile cu întrebarea cine va fi ministru-președinte în Țera ungară; decât va rămâne tot Szell, ori că va fi înlocuit cu altul; decât va mai merge cu „mijloacele constituționale” ori că va urma chiar absolutismul ungaresc, de care se vorbește așa de mult?

Voce maghiară despre evenimentele din Serbia. „Budapesti Hirnap” ocupându-se în primul său de la 14 Iunie cu situația creată de tragicul sfârșit al dinastiei Obrenovic, încheie așa:

„Mult sânge a curs în Belgrad, așa încât e greu a ne pute închipui clar evenimentele, ce au să urmeze. Un lucru însă îl șcim, și acesta e întristător pentru noi Maghiarii: deodată cu regele Alesandru nu s'a stins numai ultimul rege Obrenovic ci și direcția, care până acum — deși din oportunism — a căutat înțelegerea reciprocă între Maghiari și Sârbii. Cu mórtea bietului Alesandru a reinviat cealaltă direcție, al cărei program declarat este: ideea pan-sârbescă. Este un fapt ce nu mai poate fi tras la îndoială, că în același timp politica balcanică a monarhiei a dat faliment și e întrebare, decât peste tot această politică mai are vr'un teren în întreaga Feninsulă balcanică din care să nu fi perit deplin influența monarhiei noastre. Deputațiunile bosniace cari vin una după alta în Burgul din Viena, ca să se plângă; atentatele cu dinamită din Salonic; bandele de tâlhari în Macedonia; fierberea din Serbia-vechie și Alesandru ucis, ér Petru Karageorgevici noul rege al Sârbilor! — éta ceea-ce face fondul tragediei din Belgrad și înțelegerea ei deplină. Din cauza acesta regretăm noi Maghiarii exterminarea dinastiei Obrenovic.”

Până unde merge șovinismul. În adunarea generală din Iunie a municipiului Arad, senatul orașenesc a făcut propunerea, ca orașul să felicite pe nou alesul episcop, asigurându-i sprijinul în munca lui „pentru promovarea religiosității, moralității și culturii”. Deputatul Bela Barabas a făcut propunerea, că adunarea generală să ia la cunoscință ocuparea scaunului episcopesc, dér cu adausul, că

orașul Arad speră și așteptă, că P. S. Sa episcopul va da atențiune și punctelor de vedere patriotice maghiare și să va îngrijă, ca limba oficiasă (maghiară) să fie respectată și să se valideze. Propunerea lui Barabas a fost primită cu unanimitate.

Revoluția din Belgrad.

Asupra evenimentelor sângerose din Belgrad, precum și asupra celor ce se petrec în urma teribilei drame, dăm ați următoarele amănunte:

Istoricul dramei sângerose.

Conjurații așteptară prin otele și prin cafenelă timpul potrivit pentru a săvârși atentatul. Prețutindenți ei erau încunjuțați de lăutari, cari le cântau cântecul numit „Kolo al Reginei Draga”, vrënd astfel să dea în mod demonstrativ dovă de „lealitate” lor. La orele 1½ au plecat cu toții spre palat.

Dispozițiunile le-a făcut pe stradă comandantul regimentului 6 Petru Misici. În palat se retraseră fie-care pentru a se culca. Într'aceea regimentul 7, care purta numele regelui și al cărui comandant e Luca Lazarevici, a ocupat casarmele polițiștilor. Tot atunci eși regimentul 4, care poartă numele reginei asasinate, condus de cei doi fii ai fostului ministru-președinte Sava Guici: Bora și Alexandru. Aceștia au impresurat locuințele foștilor miniștri.

Atunci sosi colonelul Mașin, fratele bărbatului dintăi al reginei. Mașin a dat semnul de plecare spre palat. Mica poartă a deschis-o căpitanul de gardă Kostici. Pe când o parte din ofițeri și soldați ajunseră ușor prin poartă în curtea conacului, celălalt grup de ofițeri și soldați a putut să intre prin poartă de fier numai după o lupta grea, în care 5 fură omorîți și 20 grav răniți.

Petru Misici cu 28 ofițeri s'au dus la ușa coridorului de sticlă. Au forțat ușa, dér n'au putut intra, decât după-ce Naumovici a săfârmat-o cu dinamită. Șcim că cu ocazia acesta și în urma esplosiei, Naumovici încă a murit.

Atentatorii se aflau acum în palat. Ginerile lui Țințar Marcovici, Ivan Milkovici fū omorîți. Trecând mai departe, îi întâmpină generalul Petrovici, care în amândouă mâinile ținea câte un revolver. El rânii pe mai mulți ofițeri. Atentatorii n'au împușcat pe general, ci s'au aruncat asupra lui, i-au smuls revolverele din mână și l'au provocat să-i conducă la rege.

În momentul acesta toate lămpile electrice se stinseră. Conjurații, surprinși astfel, abia se puteau vedé unul pe altul; împărțiți în grupuri, cu ore-care grăză, ce li-o insufla întunericul, umblau prin odăi, dér tot nu aflară părechea regală. Aprinseră chibrite. Din întâmplare au găsit nisce luminări într'un dormitoriu gol. Au aprins luminările și au început să caute după rege și regină, însă fără rezultat. Atunci ei creșură, că planul lor fū tradat și că părechea regală s'a refugiat.

Atentatorii, desperați, au trimis pe cei doi fii ai lui Guici la locuința ministrului Țințar Marcovici, căci credeau, că acesta prin ginerele său Milkovici li-a tradat planul și a ascuns pe rege la el. (Despre omorîrea lui Țințar aducem amănunte mai jos.)

În timpul acesta conjurații au chinuit în fel și formă pe generalul Petrovici, ca să spună unde s'a ascuns regele și regina. Generalul multă vreme n'a vrut să dea deslusiri, în sfârșit însă pierdându-și puterile, mărturisă că părechea regală se află în camera de lângă sufragerie. La acesta generalul Petrovici fū tîrit în sufragerie și acolo au dat în adevăr peste o ușă fără iver. Câte-va momente Misici a parlamentat cu regele, ca să deschidă ușa. Când regele răspunse c'un hotărît nu și-i numi poltroni, căți-va ofițeri sparseră ușa și tot atunci alții din ei împușcară pe generalul Petrovici așa, încât regele și regina au audît pușcăturile. Regină, care vedu pe Petrovici cădënd, leșină. Regele și regina nu erau îmbrăcați decât în cămăși, regele într'o cămașă lungă de mătase roșie, regina în cămașă drap.

Misici pășind înaintea regelui dișe:
— Noi am venit, ca să și subscrii abdicarea.

— În numele cui cutezi a-mi vorbi astfel? dișe regele.

— În numele armatei. Abdică!

— Eu nu sunt tatăl meu. Eu nu sunt Milan. Trădarea cător-va ofițeri mișei, nu mă înspăimântă. Cărați-vé de aici, poltronilor!

Rege, răspunse Misici, ne dăm viața pentru tron, însă alungă pe acea bestie de pe acest tron, ca să nu-l mai murdărescă. (Când Misici pronunță ultimele cuvinte, atinse pe regina în mod necinstit.)

În clipa acesta regele îmbrățișă strîns pe regina și o sărută strigând:

— Nu! Nu! Nici odată nu te voi și părăsi, Draga! Te iubesc mult, te iubesc. Apoi regele sărută ochii reginei.

În momentul acesta se descărcară armele asupra lor, și regele și regina cădura unul peste altul. Nu erau însă morți. Un soldat intrat în urmă, se repeși spre regină, îi sfășiă cămașa, o lovi cu călcăiele ferecate ale cismelor în cap, pe față și pe piept. O horcăitură durerosă, un suspin stins, și Draga expiră.

Regele într'aceea se sbătea în durerile celei mai atroce agonii, ce se poate închipui. Aruncat în curte prin ferăstră, mai mult timp a rămas pe pământ cu trupul sdrobot și muri numai târziu după-ce regina și-a dat sufletul.

Aceste le istoresce căpitanul Pera Vemilovici, care încă se afla printre ofițerii cari intraseră în konac.

Intr'aceea soldații încunjuară casa veche a reginei Draga în apropiere de konac, unde locuiau frații ei, Nicodim și Nicolaj. Pe aceștia i-au dus într'un edificiu de lângă Dunăre, unde i-au împușcat.

Mórtea lui Țințar Marcovici.

Éta cum s'a întâmplat omorîrea fostului ministru-președinte Țințar Marcovici.

Poartă de la locuința lui era închisă. Doi soldați au sărit în curte, unde erau postați doi gendarmi. Aceștia grăbiră spre poartă, când un căpitan îi provocă să deschidă. S'a deschis. Soldații intrară în curte. La audul șgomotului, apare deodată Țințar Marcovici, strigând cătră căpitan:

— Ce însemnă asta, căpitane?

— Viu la d-ta în numele regelui!

— Nu-i adevărat, strigă Marcovici. D-ta nu vii în numele regelui. Ce vrei?

